

[Jette Thomsen]

regioner og inden for flere og flere fagområder er vanskeligheder med at skaffe medarbejdere til ledige stillinger. Jeg synes, at meget ville være nået, hvis vi i dag kunne diskutere, hvordan vi kommer videre, i stedet for at bruge kræfter og tid på at gentage, hvor meget ledigheden steg, mens hr. Svend Auken var arbejdsminister, og hvor mange job der er skabt under den borgerlige regering – for at diskutere kendsgerninger er spild af tid. Dermed kunne vi med hjælp fra en god opposition meget hurtigere få løst problemerne.

Jeg indrømmer, at flaskehalsproblemer er en vanskelig størrelse at opgøre præcist, og man kan altid diskutere det aktuelle omfang, det er bare ikke så interessant i denne sammenhæng. Det er nemlig ikke blot den helt aktuelle situation, der er afgørende, men først og fremmest tendenserne og udsigterne for fremtiden, og her viser alle fremskrivninger og prognoser, at balanceproblemerne forværres i takt med en fortsat beskæftigelsesstigning i den private sektor og et uddannelsesmønster, der ikke ændres med samme hastighed.

Vi skal altså dels overvinde de nuværende flaskehalsproblemer, dels forberede os på at løse de fremtidige. Jeg tror, det er helt afgørende, ja, jeg tror slet ikke, det kan lade sig gøre at løse disse problemer uden et tæt samarbejde mellem parterne, for det drejer sig om helt praktiske problemer, der kræver praktiske løsninger. Målet er ganske enkelt – og det kan vi vel blive enige om – at få flest muligt i arbejde. Det er ikke et spørgsmål om holdninger og ideologi. Derfor må der være de allerbedste forudsætninger for et godt samarbejde, og det er nødvendigt for at få flere af fagbevægelsens medlemmer i arbejde hos arbejdsgiverne.

Som det nævnes i redegørelsen fordres der god vilje og en aktiv indsats, ikke mindst i retning af større samarbejdsvilje hos organisationerne og en vis nedbrydning af faggrænser, så jeg synes, det er glædeligt, at regeringen allerede har haft kontakt med arbejdsmarkedets parter, og at der er etableret et samarbejde om at realisere redegørelsens tanker på dette område.

I fagbevægelsen er der en betydelig skepsis over for decentralisering, ikke mindst uden for uddannelsesområdet. Man frygter vel, at fagbevægelsens indflydelse reduceres i

takt med decentraliseringen, men en meget lokal indsats og styring er det allervigtigste, for arbejdsmarkedsproblemerne er vidt forskellige fra område til område. I Midtjylland brænder det på i tekstil- og beklædningsindustrien og træ- og møbelindustrien. Andre steder er det f.eks. jern- og metalområdet, der er problemet.

Virksomhedernes behov inden for den enkelte branche kan også være forskellige fra område til område eller fra virksomhed til virksomhed, derfor er det vigtigt at give bedre muligheder for at forme lokale løsninger på lokale problemer. Ja, jeg mener ligefrem, at man inden for et nærmere begrænset område bør nedsætte en slags udvalg, som først og fremmest skal kortlægge, hvilke uddannelsessteder man her råder over, hvilken erhvervsstruktur man har, og hvilket menneskemateriale man har at arbejde med.

Når det så er gjort, skal der udarbejdes noget langt mere enkelt vejledende materiale, som indeholder alle muligheder og steder for uddannelse, efteruddannelse og omskoling og muligheder for kompensation for tabt arbejdsfortjeneste.

Hele det område, som hedder efteruddannelse og omskoling, er en labyrint, som er håbløs at finde rundt i. Mange steder føler man ligefrem, at det er hemmeligheder, og kun meget få aner, hvor de skal henvende sig med deres ønsker og krav. Ja, også hvem der sidder i bestyrelserne for de enkelte uddannelsessteder, er ukendt for de fleste. Det er derfor vigtigt for mig at sige, at for mig er dette her ikke enten sort eller hvidt, men disse problemer mener jeg er ret generelle.

Det er også generelt, at virksomhederne er alt for dårlige til at formulere deres behov, ligesom de har været for dårlige til at omskole og efteruddanne deres medarbejdere. Også det må der ændres på. Det gælder ganske vist ikke de allerstørste af vore virksomheder, da de nok skal få deres ønsker igennem, men det er et stort problem for de små og mellemstore virksomheder, og det er jo dem, vi har flest af.

Et sådant udvalg bør bestå af repræsentanter for kommuner, arbejdsmarkedsnævn og uddannelsessystemet, men også for arbejdstagere og arbejdsgivere.

Et sådant udvalg burde også kunne koordinere den store viden, der allerede findes i lokalområderne. I hver eneste skole, enhver